

REPUBLIKA E SHQIPËRISË
KOMISIONERI PËR MBROJTJEN NGA DISKRIMINIMI

Nr. 1586/2 Prot.

Tiranë, më 26 . 11 . 2025

V E N D I M

Nr. 269 , datë 26 . 11 . 2025

Mbështetur në nenin 32, pika 1, shkronja a), të ligjit nr. 10221, datë 04.02.2010 “*Për Mbrojtjen nga Diskriminimi*”, të ndryshuar¹, Komisioneri për Mbrojtjen nga Diskriminimi² mori në shqyrtim ankesën nr. 265 Regj., datë 13.11.2025³, të znj. Y. A, kundër Drejtorisë së Përgjithshme të Çerdheve dhe Kopshteve, pranë Bashkisë Tiranë, me pretendimin e diskriminimit për shkak të “moshës” dhe “gjendjes familjare”.

Në përfundim të shqyrtimit të ankesës, Komisioneri për Mbrojtjen nga Diskriminimi,

K O N S T A T O I:

I. Parashtrimi i fakteve sipas subjektit ankues.

Subjekti ankues, znj. Y. A, në ankesën e parashtruar pranë Komisionerit, ndër të tjera, shprehet se, ka punuar prej 17 vitesh me përkushtim dhe ndershmëri në detyrën e Edukatores pranë Çerdhes nr. 8, Tiranë, dhe se ka pasur marrëdhënie korrekte me Drejtorinë e Përgjithshme të Çerdheve dhe Kopshteve, pranë Bashkisë Tiranë.

¹ Në vijim do t'i referohemi me akronimin LMD.

² Në vijim do t'i referohemi me akronimin KMD ose si Komisioneri.

³ Saktësuar nëpërmjet e-mailit datë 20.11.2025.

Në datën 12 mars 2025, nëpërmjet shkresës me nr. 317/7 prot., ankueses i është njoftuar largimi nga puna, për të cilin pretendon se është i padrejtë dhe se punëdhënësi nuk ka respektuar procedurën e parashikuar nga Kodi i Punës dhe legjislacioni në fuqi.

Ankuesja, ndër të tjera, shprehet se: *“Ky vendim më gjeti në një periudhë jashtëzakonisht të vështirë të jetës sime. Vetëm një muaj e gjysëm më parë kisha humbur bashkëshortin, duke mbetur e ve dhe kryefamiljare, pa asnjë burim tjetër të ardhurash. Në një moment të tillë të brishtë, puna ime ishte i vetmi burim stabiliteti emocional dhe ekonomik për mua dhe familjen time.*

Në moshën 57 vjeç, vetëm pesë vite para daljes në pension, prisja që, përvoja, përkushtimi dhe ndershmëria e treguar për 17 vite, të vlerësoheshin si aset profesional, e jo të shndërroheshin në arsye për përjashtim.

Kam qenë ndër punonjëset më të mëdha në moshë në institucion. Punonjëset më të reja në moshë janë mbajtur në punë, pavarësisht që nuk kanë të njëjtën eksperiencë.

Largimi i menjëhershëm, pa asnjë arsyetim më ka bërë të ndihem e diskriminuar në bazë të moshës dhe gjendjes familjare, pasi në vend që të më ofrohej mbështetje dhe konsideratë në fund të karrierës sime, u trajtova me shpërfillje dhe përjashtim të menjëhershëm.

Ky veprim më ka sjellë pasoja të rënda në jetën time. Mundësia ime për punësim në këtë moshë është zero, si dhe fakti që nuk dal dot në pension pasi më privohen vitet e punës, duke më shkatërruar rrjedhën normale të jetës.

E drejta për punë garantohet me Kushtetutë, ndërkohë që mosha jo vetëm nuk më mundëson punësimin në profesion, por dhe kudo tjetër e kam të vështirë. Unë jam kryefamiljare dhe me të ardhura zero dhe literalisht e flakur në rrugë, ndërkohë që kam rritur dhe edukuar breza të tërë fëmijësh, me përkushtim si nënë dhe si edukatore. Jam përballur me stres të thellë, ankth dhe ndënjë padrejtësie, duke e ndjerë të cënueshëm dinjitetin tim personal dhe profesional.

Trajtimi i pabarabartë ka çuar në shkelje faktike të së drejtës sime për punë dhe të parimit të barazisë, duke më lënë në situatë të pabarabartë dhe të cënueshme ndaj punonjëseve të tjera që nuk u trajtuan në këtë mënyrë.”

Subjekti ankues ka kërkuar nga Komisioneri për Mbrojtjen nga Diskriminimi, që në përfundim të shqyrtimit të ankesës, të konstatojë diskriminimin për shkak të moshës dhe gjendjes familjare, nga ana e DPÇK/Bashkia Tiranë, rivendosjen e të drejtave të saj, si dhe kompensimin e pasojave të shkaktuara nga zgjidhja e marrëdhënieve të punës.

II. Ndjekja e procedurës për shqyrtimin e ankesës nga Komisioneri.

Në nenin 1 të ligjit nr. 10221/2010 “Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”, të ndryshuar, parashikohet objekti i këtij ligji, duke u sanksionuar se: *“Ky ligj rregullon zbatimin dhe respektimin e parimit të*

barazisë dhe mosdiskriminimit në lidhje me racën, etninë, ngjyrën, gjuhën, shtetësinë, bindjet politike, fetare ose filozofike, gjendjen ekonomike, arsimore ose shoqërore, gjininë, identitetin gjinor, orientimin seksual, karakteristikat e seksit, jetesën me HIV/AIDS, shtatzëninë, përkatësinë prindërore, përgjegjësinë prindërore, moshën, gjendjen familjare ose martesore, gjendjen civile, vendbanimin, gjendjen shëndetësore, predispozicionet gjenetike, pamjen e jashtme, aftësinë e kufizuar, përkatësinë në një grup të veçantë, ose me çdo shkak tjetër”.

Neni 7 i LMD-së, në pikën 1 të tij, parashikon se: “Çdo veprim apo mosveprim i autoriteteve publike ose i personave fizikë a juridikë që marrin pjesë në jetën dhe sektorët publikë ose privatë, që krijojnë baza për mohimin e barazisë ndaj një personi apo grupi personash, ose që i ekspozon ata ndaj një trajtimi të padrejtë dhe jo të barabartë, kur ata ndodhen në rrethana të njëjta ose të ngjashme, në krahasim me persona të tjerë ose grupe të tjera personash, përbën diskriminim”.

Bazuar në nenin 32/1/a të ligjit, Komisioneri ka kompetencë për të shqyrtuar shkeljet që i bëhen zbatimit dhe respektimit të parimit të barazisë në lidhje me këto shkaqe.

Gjatë shqyrtimit paraprak që Komisioneri i ka bërë parashtrimeve dhe dokumentacionit të depozituar nga pala ankuese, ka rezultuar se:

Pjesë e dokumentacionit të dërguar pranë KMD-së, është dhe kërkesë-padia drejtuar Gjykatës së Shkallës së Parë të Juridiksionit të Përgjithshëm Tiranë, me palë paditëse: subjektin ankues, znj. Y. A, me subjekt të paditur: Drejtorinë e Përgjithshme të Çerdheve dhe Kopshteve/Bashkia Tiranë, me objekt, detyrimin e palës së paditur ta dëmshpërblejë respektivisht sipas kërkit të saj, si dhe për ta rikthyer në punë.

Bazuar në parashtrimet dhe dokumentacionin e depozituar nga pala ankuese në këtë proces, Komisioneri vëren se, në analizë të kërkesë-padisë së ankuesit drejtuar Gjykatës së Shkallës së Parë të Juridiksionit të Përgjithshëm Tiranë (në vijim Gjykatës), rezulton se pretendimi i ngritur nga subjekti ankues për diskriminim në marrëdhëniet e punës, për shkak të moshës dhe gjendjes familjare, është bërë objekt i shqyrtimit gjyqësor.

Theksojmë se, të njëjtat fakte dhe rrethana janë paraqitur edhe përpara Komisionerit. Po ashtu i njëjti shkak që bëhet prezent në kërkesë-padinë e paraqitur para Gjykatës, është pretenduar dhe tek Komisioneri.

Komisioneri konstaton se, në parashtrimet e kërkesë-padisë së bërë nga subjekti ankues, në cilësinë e paditëses, pranë Gjykatës, ndër të tjera, citohet se:

“...Paditësja ndodhet në një situatë të vështirë sociale, pasi bashkëshorti i saj ka ndërruar jetë më 7 janar 2025, në një moshë të re dhe nga një sëmundje e pashërueshme, fakt i cili i shkaktoi ikjen nga jeta në mënyrë të parakohshme. Ndodhur në këtë situatë paditësja aktualisht është e vetme dhe pa asnjë burim tjetër të ardhurash, duke qenë kryefamiljare.

Kontributi i saj i gjatë në institucion dhe fakti që nuk është marrë asnjë masë disiplinore ndaj saj, e bën këtë largim të papritur jo vetëm proceduralisht të gabuar, por edhe moralisht të padrejtë dhe në cenim të të drejtave themelore të njeriut, siç janë e drejta për punë dhe mbrojtja nga diskriminimi.

...

Kjo zgjidhje e marrëdhënies së punës konsiderohet si zgjidhje e kontratës pa shkaqe të arsyeshme dhe është rasti tipik kur punëdhënësi nuk ka një bazë të drejtë ligjore për ndërprerjen e kontratës, dhe zgjidhja e sa është tejet e padrejtë.

...

largimi i saj në një moment personal të vështirë (vdekja e bashkëshortit) ngre dyshime serioze për qëllim apo neglizhencë sociale dhe njerëzore të punëdhënësit...duke bërë që të jemi para një rasti abuziv dhe totalisht në shkelje të ligjit.

Kjo zgjidhje e kontratës pa shkaqe të arsyeshme është e pavlefshme. Punëdhënësi që ka zgjidhur kontratën pa shkaqe të arsyeshme, detyrohet të paguajë një dëmshpërblim deri në një vit pagë, që i shtohet pagës për afatin e njoftimit.

Ky vendim duke iu referuar edhe rrethanave në të cilat ndodhej paditësja në kohën e zgjidhjes së kontratës, por edhe fakti që mbeti një kryefamiljare e pa punë, një grua në moshën e saj, pa bërë asnjë shkelje duke e hedhur në rrugë pa asnjë mjet jetese, përveç faktit antiligjor dhe antihuman dhe në shkelje të plotë të Kodit të Punës, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë, si dhe ligjeve në fuqi, duke u diskriminuar si nga mosha, ashtu dhe nga gjinia, por edhe nga situata e saj familjare, ekonomike, financiare, etj.

Në rastin e paditësës Y. A, nuk ekziston asnjë shkak i arsyeshëm për largimin e saj nga puna, nuk ka asnjë masë disiplinore apo performancë të ulët, në shkelje të afateve dhe procedurës që duhej ndjekur, punëdhënësi nuk ka paraqitur arsye konkrete ligjore dhe për pasojë, zgjidhja e kontratës është e pavlefshme, sipas nenit 146, të Kodit të Punës...”

Në kërkesë-padinë e depozituar para Gjykatës, citohet ndër të tjera, se, veprimet e ndërmarra nga ana e subjektit kundër të cilit është ankuar, DPÇK/Bashkia Tiranë, janë në kundërshtim flagrant me dispozitat ligjore, ku garantohet mbrojtja nga diskriminimi.

Bazuar në sa më sipër, subjekti ankues, në kërkesën e paraqitur pranë Gjykatës, ka pretenduar *inter alia*, trajtimin e padrejtë dhe diskriminues nga ana e DPÇK/Bashkia Tiranë, lidhur me largimin e saj nga puna, dhe ka kërkuar dëmshpërblimin përkatës dhe masat rregulluese (përshtirë rikthimin në detyrë) , duke investuar kështu edhe Gjykatën për të njëjtat pretendime dhe shkaqe që ka sjellë paralelisht edhe pranë KMD-së.

Në Vendimin Unifikues të Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë, nr. 03, datë 29.03.2012, i cili bën fjalë për objektin dhe shkakun ligjor të padisë, citohet:

“...Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë arrijnë në përfundimin se për të vlerësuar objektin e padisë është e nevojshme të shihet kërkesëpadia në përmbajtje të saj, të gjitha shtjellimet e kërkimet

e paditësit dhe jo vetëm pjesa hyrëse e kërkesëpadisë. Natyrisht që palët kanë detyrimin që të paraqesin pretendime të qarta dhe të kuptueshme për palën tjetër dhe gjykatën, por jo domosdoshmërisht objekti i padisë gjendet gjithnjë vetëm në pjesën hyrëse të kërkesëpadisë (pavarësisht se në praktikë vërehet një konstante në këtë drejtim). Objekti i padisë përmbledh në vetvete të gjitha pretendimet e palës të parashtruara në aktin procedural të kërkesëpadisë. Ai mund të përmbajë një kërkim ose disa të tillë, ndaj kur vlerësohet se çfarë padie është paraqitur për gjykim, gjykatat nuk duhet të kufizohen vetëm tek pjesa hyrëse e kërkesëpadisë, por duhet të shohin tërësinë e përmbajtjes së saj. Kjo pasi zakonisht në pjesën hyrëse të kërkesëpadisë vendosen kërkimet bazë në formë të përmbledhur. Një pjesë e kërkimeve të padisë gjendet në pjesët përshkruese dhe shpjeguese të saj, e një pjesë tjetër mund të gjendet në pjesën fundore të kërkesëpadisë.”

Vendimet unifikuese të Gjykatës së Lartë janë një nga kategoritë e akteve me më ndikim në sistemin ligjor shqiptar dhe sidomos në praktikën gjyqësore. Përmes vendimeve unifikuese mundësohet interpretimi i njëzuar i ligjit, duke sjellë si pasojë zbatimin e njëzuar të tij në rastet konkrete gjyqësore. Përmes vendimeve unifikuese jo vetëm garantohet shteti ligjor si themel kushtetues i Republikës, por i jepet jetë parimit të sigurisë juridike.

Neni 141, i Kushtetutës shprehet se: “Për njësimin ose ndryshimin e praktikës gjyqësore, Gjykata e Lartë ka të drejtë të tërheqë për shqyrtim në Kolegjet e Bashkuara çështje të caktuara gjyqësore”. Pra, Kushtetuta shprehimisht i njeh të drejtën dhe detyrimin Gjykatës së Lartë, që përmes Kolegjeve të Bashkuara të unifikojë, ose më saktë, të “njësojë” praktikën gjyqësore. Kjo kompetencë e Gjykatës së Lartë detajohet në ligjin nr. 9877/2008 “Për organizimin e pushtetit gjyqësor në Republikën e Shqipërisë”, i ndryshuar. (Në nenet 14, 16, 17 dhe 19 të të cilit parashikohet mënyra e ushtrimit të saj).

Ky Ligj, normon se: “Moszbatimi i vendimeve unifikuese, si dhe i vendimeve të tjera të Gjykatës së Lartë, kur, sipas kodeve të procedurave këto vendime janë të detyrueshme përbën shkelje të rëndë disiplinore”.

Për rrjedhojë, të gjitha vendimet unifikuese janë të detyrueshme për gjykatat dhe moszbatimi i tyre sjell përgjegjësi disiplinore, me pasojë shkarkimin nga detyra të gjyqtarit.

Juridiksioni gjyqësor është i ndarë nga ai administrativ, por aktet e këtij të fundit janë objekt kontrolli nga gjykata administrative, e cila vendos përfundimisht për çështjen. Në rastin e ankuesit, të njëjtat fakte, rrethana, shkaqe, parashtrime, janë bërë objekt shqyrtimi si në juridiksionin administrativ dhe atë gjyqësor.

Neni 33, pika 7/4, e ligjit nr. 10221/2010 “Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”, të ndryshuar, parashikon se: “Kur Komisioneri vihet në dijeni se ankuesi ka paraqitur kërkesë padi në gjykatë me objekt konstatim diskriminimi, ndërkohë që ka paraqitur të njëjtën ankesë pranë Komisionerit

për Mbrojtjen nga Diskriminimi dhe çështja është në shqyrtim e sipër, Komisioneri merr vendim për pushimin e çështjes.”

Në këtë kontekst, në kushtet që kjo çështje është duke u gjykuar nga Gjykata, bazuar në paragrafin 3, të nenit 36, të Kodit të Procedurës Civile, ku parashikohet se: “...Asnjë institucion tjetër nuk ka të drejtë të pranojë për shqyrtim një mosmarrëveshje civile që është duke u gjykuar nga gjykata...”, Komisioneri për Mbrojtjen nga Diskriminimi nuk mund të shprehet, lidhur me ankesën me nr. 265 Regj., datë 13.11.2025, të znj. Y. A, dhe deklaron pushimin e shqyrtimit të saj⁴.

Bazuar në nenin 36, pika 4, të ligjit nr. 10221/2010 “Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”, të ndryshuar, ku parashikohet shprehimisht se: “Gjykata mund t’i kërkojë Komisionerit, në çdo fazë të procedimit, që të paraqesë një mendim me shkrim, rezultatet e hetimit të tij, në qoftë se është bërë hetimi, ose çdo informacion tjetër që ka rëndësi për çështjen”, Komisioneri për Mbrojtjen nga Diskriminimi, në rastin kur Gjykata e kërkon atë⁵, përgatit dhe paraqet mendimin me shkrim, lidhur me çështjen sa më sipër.

PËR KËTO ARSYE:

Mbështetur në nenin 36 të ligjit nr. 8116, datë 29.03.1996 “Kodi i Procedurës Civile i Republikës së Shqipërisë”, i ndryshuar, si dhe referuar nenit 32, pika 1, shkronja a), nenit 33, pika 7/4, dhe nenit 36/4, të ligjit nr. 10221/2010 “Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”, të ndryshuar,

Komisioneri për Mbrojtjen nga Diskriminimi,

V E N D O S I:

1. Pushimin e shqyrtimit të ankesës nr. 265 Regj., datë 13.11.2025, të paraqitur nga subjekti ankues, Y. A kundër Drejtorisë së Përgjithshme të Çerdheve dhe Kopshteve/Bashkia Tiranë, për shkak se çështja është duke u gjykuar nga Gjykata e Shkallës së Parë të Juridiksionit të Përgjithshëm Tiranë.
2. Kundër këtij vendimi lejohet ankim në Gjykatën Administrative të Shkallës së Parë Tiranë, brenda 45 ditëve nga marrja dijeni.

KOMISIONERI

Robert GAJDA

⁴ Për analogji citojmë vendimet me: nr. 13, datë 28.01.2021, nr. 27, datë 16.02.2021, nr. 77, datë 07.05.2021, nr. 230, datë 25.11.2021, nr. 253, datë 28.12.2021, nr. 77, datë 21.04.2022, nr. 108, datë 20.06.2023, nr. 145, datë 26.07.2023, nr. 89, datë 03.04.2024, të Komisionerit.

⁵ Ose me kërkesë drejtuar Gjykatës, të palës së interesuar në procesin gjyqësor të iniciuar.